

destaquem...

L'amistat singular de dos éssers inadaptats, fràgils

No crec que sigui la primera, ni l'última vegada, que realitzí aquesta afirmació: **Sara Mesa** és un dels més grans talents narratius de les lletres espanyoles avui. És així, no tinc cap dubte. El seu llibre de relats *Mala letra* (**Anagrama**) em va semblar sorprenent. *Cicatriz* (**Anagrama**) va arribar a inquietar-me pel sentiment obsessiu dels seus protagonistes. I, fins i tot el petit relat que ens brinda a *Agatha (La uña RoTa)* destil·la una gràcia inusitada, fins al punt de crear una història tan potent que és difícil desentendre's d'ella. Resumint, l'escriptura de Mesa sempre m'atrau, m'agita, produint en el meu interior una petita sacsejada que agraeixo enormement, ja que no hi ha res a detesti més en un llibre que el fet que aquest em submergeixi en un estat d'indiferència o avorriment tal, que sigui incapaç de treure-li o veure-hi alguna cosa bona.

Sara Mesa sap escriure. Potser això sembli una banalitat, però sento dir que moltes persones que es consideren

escriptors avui dia no tenen la destresa, la imaginació i la tècnica, la passió i el respecte, que crec necessari perquè realment puguin portar l'etiqueta de ser escriptor. Sara Mesa pot presumir, si així ho volgués, de ser-ho. És una escriptora com poques, ja que sempre aconseguí establir una atmosfera torbadora en les seues històries. Atmosfera, per cert, molt real, ja que la majoria d'aquests relats que posseeixen la seua signatura estan ambientats en la quotidianitat, la qual cosa inquieta encara més si cap en pensar que el nostre dia a dia no és tan plàcid com solem o volem arribar a pensar. Sempre hi ha algun perill, alguna injustícia o un element sospitosos que ens manté en suspens, alerta.

A *Cara de pan* (**Anagrama**), la seua última novel·la, aquest estat d'intranquil·litat i desassossec torna a estar present. El lector assisteix al relat d'una amistat una mica complexa dels dos personatges principals, una amistat basada en el fet

que tots dos són o es consideren éssers inadaptats. D'una banda, una incipient adolescent, i per l'altre, un home gran, gairebé un «vell». Tots dos fugen, en certa manera, de la seua realitat. Ella, la jove, de forma conscient, fent campana, ja que prefereix evitar a tota costa assistir a la seua escola. Ell, per contra, ho fa d'una manera inconscient o, més aviat, innocent, doncs, pel que sembla, un pasat traumàtic el persegueix i li fa ser una persona més aviat fràgil.

La trobada d'aquests dos personatges en teoria antagonics és el detonant d'aquesta història en què semblen buscar consol l'un en l'altre parlant d'ocells o de **Nina Simone**, si bé, com els dic, sempre hi ha una inquietud sobrevolant, una tensió que poc a poc es desvetlla i que fa aflorar certes injustícies fruit d'uns prejudicis morals i socials que, finalment, porten a un desenllaç tràgic al trencar aquesta singular relació d'amistat.

En aquesta història s'intueixen temes propers al que és prohibit, l'injuriat, actituds censurables, decisions amenaçadores fruit de la incomprensió. Sara Mesa teixeix aquesta història de forma subtil, amb mestria, i torna a sorprendre'm. ≡

Eric Gras

SARA MESA

Cara de pan

M
ANAGRAMA
Narrativa hispànica

CARA DE PAN

de **Sara Mesa**

Editorial: **Anagrama**

Barcelona, 2018

Pàgines 144

Narrativa contemporània